

Predikatie over Markus 3 vers 5
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 26 juli 2015

Zingen Psalm 69 : 4.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden : 9.

Schriftlezing Markus 3 vers 1 t/m 19

1 En Hij ging wederom in de synagoge; en aldaar was een mens, hebbende een verdorde hand.

2 En zij namen Hem waar, of Hij op den sabbat hem genezen zou, opdat zij Hem beschuldigen mochten.

3 En Hij zeide tot den mens die de verdorde hand had: Sta op in het midden.

4 En Hij zeide tot hen: Is het geoorloofd op sabbatdagen goed te doen of kwaad te doen? Een mens te behouden of te doden? En zij zwegen stil.

5 En als Hij hen met toorn rondom aangezien had, meteen be-droefd zijnde over de verharding van hun hart, zeide Hij tot den mens: Streck uw hand uit. En hij strekte ze uit; en zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de andere.

6 En de farizeeën uitgegaan zijnde, hebben terstond met de hero-dianen tezamen raad gehouden tegen Hem, hoe zij Hem zouden doden.

7 En Jezus vertrok met Zijn discipelen naar de zee; en Hem volgde een grote menigte van Galiléa en van Judéa,

8 En van Jeruzalem en van Iduméa en van over de Jordaan; en die van omtrent Tyrus en Sidon, een grote menigte, gehoord hebbende hoe grote dingen Hij deed, kwamen tot Hem.

9 En Hij zeide tot Zijn discipelen, dat een scheepje steeds omtrent Hem blijven zou om der schare wil, opdat zij Hem niet zouden ver-dringen.

10 Want Hij had er velen genezen, alzo dat Hem al degenen die enige kwalen hadden, overvielen, opdat zij Hem mochten aanraken.

11 En de onreine geesten, als zij Hem zagen, vielen voor Hem ne-der en riepen, zeggende: Gij zijt de Zone Gods.

12 En Hij gebod hun scherpelijk dat zij Hem niet zouden openbaar maken.

13 En Hij klom op den berg en riep tot Zich die Hij wilde; en zij kwa-men tot Hem.

14 En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij dezelve zou uitzenden om te prediken;
15 En om macht te hebben de zieken te genezen en de duivelen uit te werpen.
16 En Simon gaf Hij den toe naam Petrus;
17 En Jakobus, den zoon van Zebedéüs, en Johannes, den broeder van Jakobus; en gaf hun toe namen, Boanérges, hetwelk is zonen des donders;
18 En Andréas, en Filippus, en Bartholoméüs, en Matthéüs, en Thomas, en Jakobus, den zoon van Alféüs, en Thaddéüs, en Simon Kananítes,
19 En Judas Iskáriot, die Hem ook verraden heeft.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 73 : 2 en 3.

Markus 3 het 5e vers, daar luidt het Woord van God:

En als Hij hen met toorn rondom aangezien had, meteen bedroefd zijnde over de verharding van hun hart, zeide Hij tot den mens: Strek uw hand uit. En hij strekte ze uit; en zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de andere.

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest naar aanleiding van deze woorden stil te staan bij drie gedachten.

1^e. Zijn toornige blik.

2^e. Zijn bedroefde hart.

3^e. Zijn soevereine stem.

Gemeente, Gods raad bestaat in eeuwigheid. En Zijn regering en Zijn vrijmacht gaat over alles. Hij is het Die neer ziet op het aards gewemel en Hij is het Die temidden van al het aards gewemel Zijn gang en Zijn loop bepaalt. Hoe soeverein klinken die woorden: “En Hij ging”. Er was geen mens die om Hem gevraagd had. Er zat geen mens in die synagoge op Hem te wachten. Nee, ze wilden veel liever dat Hij ging en dat Hij gedood werd. Ze wilden veel liever dat Zijn stem eeuwig tot zwijgen gebracht werd. Ze zaten op Hem niet te wachten. Maar Hij ging. Dat betekent dat ook deze weg, die Hij verkiest, in de synagoge, een weg is die van eeuwigheid bepaald is. Weet u waar die weg vandaan komt? Die komt uit het welbehagen van God. Uit de vrederaad van God. Dat komt daaruit voort, dat het

hart van God in liefde ontstoken is en dat de ingewanden van God rommelen van barmhartigheid. Weet je waarover? Over nu precies zulk een mens als daar in de synagoge waren en zoals hier vanmorgen in de kerk zijn, op en onder de kansel, van zichzelf zo hard als een steen, zo onbewegelijk en zo ongevoelig als het maar kan. En het water van het Evangeliewoord loopt langs ons hart en langs ons bestaan af, zoals het langs de rotswanden afloopt. Het doet ons niets. Het laat ons koud. En we gaan weer over tot de orde van de dag. Of mensen die vol zijn van zichzelf, en die met al hun ijdele waanideeën in de synagoge zijn gekomen, om zichzelf een beetje gehandhaafd te zien en zichzelf een beetje opgebouwd te zien. Maar Hij ging. Hij ging, omdat er onder het zegel van de verkiezing liggen, en omdat er uit de duister tot Zijn licht gehaald moeten worden.

En daar in die synagoge is er één waar nu geen mens op gelet had. Niemand had hem in de gaten, en niemand had enige aandacht voor hem. Misschien wel weggestopt ergens in de hoek. Een mens, hebbend een verdorde hand. Maar het oog van God is op die mens geslagen. En omdat het oog van God op die mens geslagen is, daarom wordt die mens nu genoemd hier in dit hoofdstuk.

En hier als er staat: “En Hij ging”, dan komt dat overeen met die woorden elders in de Evangelieën: “En Hij moest door Samaria gaan”. Dat gaan van de Heere Jezus, dat is een moeten gaan, een plicht. Weet u waarom? Omdat we gezongen hebben uit Psalm 69: “De ijver van Uw huis heeft Mij verslonden”. Omdat daarin de Naam van Zijn Vader verheerlijkt wordt, dat er een mens, zomaar, zonder enige keuze van onze kant uit, voor Hem ofzo, een mens eruit wordt gehaald en in Zijn licht wordt neergezet. Daar was die Samaritaanse vrouw, en hier is een mens, hebbende een verdorde hand.

Hij ging wederom in de synagoge.

Ik heb me daar bij de voorbereiding toch wel over zitten te verbazen. In de synagoge waar nu een godsdienst zonder God heerste. Waar nu mensen waren die zichzelf de duimen achter de revers staken en zeiden: “Wij zijn Abrahams zaad”. Mensen die zeiden: “Bij ons moet je wezen, wij weten het, en wij zullen het Woord van God wel even uitleggen, en wij zullen de wet wel even uitleggen, en wij zijn de handhavers van Gods heilige wet”. Zulke mensen, waar Psalm 2 van zingt: “Tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde”. Want er was in het leven van die mensen geen ruimte voor het Borgwerk van de Heere Jezus Christus. En in zo een synagoge gaat Hij, waar Hij nu alleen maar haat en vijandschap tegen Hem ondervindt. Daar gaat Hij nu naar toe.

En weet je wat nu zo opmerkelijk is? Toch, waar we getekend hebben hoe slecht die mensen waren die in die synagoge zaten, toch is het opmerkelijk, dat als de Heere Jezus komt, dat ze de deuren niet wijd open gegooid hebben. Het is toch opmerkelijk dat ze niet aan de kant zijn gaan staan en een ruime baan hebben gemaakt en het gezegd hebben: "Opdat de Koning der ere zou inrijden". Dat is toch een opmerkelijke zaak, want ze kenden de Schriften! Die kenden ze. Dat is gebleken bij Herodes daar, toen die wijzen uit het Oosten kwamen. Ze zeiden: "Ja, Hij zal in Bethlehem Efratha geboren worden. Dit zal Zijn hoedanigheid wezen". Ze wisten Hem precies te tekenen, voor te stellen naar de Schriften. En ze hadden het niet in de gaten dat de Vervulling van de Schriften bij hen naar binnen trad, voor hun neus stond, opdat Hij ze wel zou doen.

Dat is aangrijpend! Met het Woord van de levende God in de hand verloren moeten gaan. Dat is aangrijpend!

Wij die de Schriften kennen. Wij die het wellicht precies kunnen voorstellen hoe God een mens bekeert. Wij die het precies weten wat er nodig is, wat er gekend moet worden. Wij met het Woord van God in de hand. Gelukkig zijn wij nog niet zo slecht als de wereld, die de Schriften niet meer verstaan, ofzo. Wij kunnen de Psalmen nog zingen. Wij nog dit, wij nog dat. En met het Woord van de levende God in de hand straks verloren te moeten gaan. Kan je zien hoe vrijmachtig het is. Waar niets uitnodigt voor de Heere Jezus om te komen, maar waar eigenlijk alleen maar stuitingen zijn wat Hem zou moeten weerhouden om daar te komen. Want die Heere Jezus Christus zegt het Zelf tegen Zijn moeder: "Wist gij niet dat ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders!" Wat is er nu van de dingen Zijns Vaders nog over in de synagoge daar!

Wat is er van de dingen van Zijn Vader nog over in de kerk van Nederland? De kerk van Nederland die verscheurd wordt door oorlog, twist, tweedracht. De kerk van Nederland, waar een deksel, een deken over de theologie ligt. De kerk van Nederland, waar het werk van de Heere Jezus Christus, de bloedtheologie, met man en macht uit het middelpunt wordt weggevochten. De kerk van Nederland, waar de mens centraal is komen te staan, met zijn goede keuzes, met zijn geloofsgroei, met zijn gedoopt zijn, met zijn avondmaalsgang. De mens die wat goeds voortbrengt, die wat voor God wil betekenen. Waar de mens centraal staat, en de mens het Woord van God in de hand neemt, om het uit te leggen naar zijn eigen zin en naar zijn eigen mening.

Is het niet een wonder dat Hij in de synagoge ging! Zal het niet een wonder zijn als de Heere Jezus Christus, in al Zijn vrijmacht, zo soe-

verein, nog in de kerk zou wezen vandaag! Zou het niet een wonder wezen, om aan te bidden, als de Heere Jezus hier nog binnen zou komen! Bewogen over het lot van de mensenkinderen, over onze toestand. Vooral over de toestand van onze stijfhartigheid en onze stijfhoofdigheid. Zou het niet een wonder zijn!

Hij ging wederom in de synagoge.

Kijk, ik moest bij de voorbereiding denken aan een uitspraak van ds. L. Vroegindeweyj. Die preekte eens over die tekst: "Och, dat Gij de hemelen scheurdet". Weet je wat hij zei? Hij zei: "Weet je van wie dat gebed nu is? Dat is het gebed van een mens die weet dat God weg is". Och, dat Gij de hemelen scheurdet. Wij zijn op de aarde en God is in de hemel. En het is nodig dat God de hemelen scheurt en dat Hij neer komt. Dat is een besef, een beleving, we zouden al geholpen zijn als we dat met elkaar zouden verstaan, en dat we in de kerk van vandaag, met al onze hulpeloosheid en hopeloosheid, mensen zouden wezen die op God wachten.

Hij ging wederom in de synagoge. En weet u, het oog van God is niet op al die godsdienst, op al die pracht en al die praal geslagen. Het oog van God is niet op die mens geslagen die vanmorgen naar de kerk gekomen is en die zegt: "Kijk eens even wat ik bij mij heb. Moet je eens even zien". Maar weet je waar het oog van God op geslagen is? Dat is op een mens. Daar moeten we even bij stil houden, bij die term: "een mens". Er staat niet: "een ontdekt mens", of: "een zondig mens, een bewogen mens". Wat wij er allemaal van kunnen maken. Nee, er staat: "een mens", in zijn pure, naakte toestand. Een mens op de plaats waar de val ons gelaten heeft. Zonder hoedanigheden van onze kant, maar zoals U en mij ziet: naakt uitgekleeft, zonder het kleed van de gerechtigheid. Een mens. Die term wil in de gang van de Schrift zeggen: in al zijn schande, in al zijn smadelijkheid. Een mens naakt voor God, dat betekent: een mens met schuld, met zonden, een mens met ongerechtigheid, een mens die de straf waardig is. Een mens! Heeft de Heere je zo gevonden, buiten op het veld, op de werkvloer, achter het aanrecht, op je ziekbed? Heeft de Heere je zo gevonden onder de bediening van het Evangeliewoord juist? Juist daar waar Hij tot de mens spreekt. Ben je aangewezen als een mens? En herken je je vanmorgen in die benaming, in die toestand? Zeg je: "Ja, inderdaad, het wordt meer en meer aan alle kanten afgebroken, alles waar ik nog op leunen en steunen wilde. Alles wat ik nog dacht te bezitten, het is me allemaal ontnomen". Kijk, als er staat: "daar was een mens", dan wordt die mens nog scherper aangewezen. Aangewezen in de ellendigheid van zijn bestaan. "Hebbende een verdorde hand".

Weet je wat dat in de eerste plaats betekent? Laat ik dat nu als een woord van troost zeggen, niet bij mij vandaan, maar bij de bewogenheid van God vandaan. "Hebbende een verdorde hand". Hij wist het zonder dat die mens het gezegd had. Hij wist het wel wat die mens mankeerde, waar het aan schortte.

Daar hing die hand langs zijn lichaam af, onbewegelijk, ongebruikelijk. Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uw hand geve. Vind je dat niet een kostelijk woord tegenover dit woord? Die mens, een verdorde hand. Dat betekent: er valt niets meer in die hand te geven. Dor en dood hangt die hand langs het lichaam af. Maar Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uw hand geve. En dat wou ik vragen. Een mens te zijn met al je kwalen, met al je noden, brengt dat een schreeuwen teweeg, zoals dat hert dat schreeuwt naar de waterstromen. Is dat in je leven een zaak die niet ophoudt? Heere God, dit ben ik, en ik heb niets, en ik kan niets, en ik zal niets.

Het is niet zomaar dat juist deze man deze ziekte, deze kwaal heeft. Hebbende een verdorde hand. Want wat is in het licht van de Schrift de oorzaak van al die kwalen die wij in het leven mee moeten maken, en die ons tekenen dat we sterven gaan, en die ons aanwijzen dat we welhaast voor God moeten verschijnen.

Hebbende een verdorde hand. De oorzaak van al die kwalen ligt daarin, dat het geestelijk ook zo waar is: hebbende een verdorde hand. Geestelijk is het toch ook zo waar, dat we gegrepen hebben naar de verboden vrucht. Dat we onze hand hebben uitgestoken en die vrucht hebben aangegrepen, die begeerlijk was voor de ogen, en die we wel wilden proeven en smaken. De hand uitgestoken op het leugenwoord van de duivel: "Als ge daarvan eet, zult ge als God wezen". Is dat niet het teken van onze hoogmoed, dat we als God wilden wezen! Is dat niet de oorzaak van onze diepe val geweest! En is dat niet de oorzaak van al de gevolgen, van ziekten en kwalen. Onze hand uitgestoken naar de verboden vrucht. En inderdaad, zoals het lichamelijk van deze mens geldt, zo geldt het van ons allemaal geestelijk: een mens, hebbende een verdorde hand. En ook dan waren we geholpen als we onszelf zo zouden kennen en onszelf zo zouden belijden voor het aangezicht van de levende God.

Heb je dat weleens gevoeld, dat je een verdorde hand hebt, geestelijk. Dat je onbekwaam bent tot enig goed en geneigd tot alle kwaad? Heb je dat weleens ondervonden, als de wet in al zijn scherpte gepredikt werd: "Ge hebt gezondigd"? Moest je dagelijks ondervinden: "Inderdaad, dat is mijn dodelijke kwaal"? En heb je het juist ten diepste wel ondervonden als het liefelijk Evangeliewoord tot je klonk? Weet je welk woord? Dat je de Heere Jezus Christus werd

voorgesteld, en dat je werd toegeroepen: "Grijp naar het eeuwige leven". En dat je er achter kwam: ik heb geen handen om te grijpen, ik ben onbekwaam tot dat goede. Dat je er achter kwam, waar de Heere Jezus werd voorgesteld en het bloed van de Middelaar van de kansel afdroop, dat er bij u en bij mij vandaan niets goeds en niets tot ons behoud voortkomt.

Weet je wat dan zo troostrijk is? Hij ging. Weet je waarom? Ik heb het u gezegd, het is het welbehagen, de vrederaad. En Jesaja zegt het zo: "Door Zijn hand zal het welbehagen des Heeren gelukkiglijk voortgaan". Weet je wat dat voor een hand is? Een almachtige hand die grijpt. Een vrijmachtige hand die trekt. Een hand Gods die brengt in het licht en in het leven voor het aangezicht des Heeren, om te proeven en te smaken dat de Heere goedertieren is.

Een mens, hebbende een verdorde hand. En terwijl die mens in de synagoge daar ergens in de hoek (laten we dat maar zeggen), namen zij, die farizeeën, Hem waar, of Hij op de sabbat hem genezen zou, opdat zij Hem beschuldigen mochten.

Is dat niet aangrijpend! Waar willen ze Hem nu mee beschuldigen? Met Gods wet. Ze willen God Zelf met Zijn eigen wet beschuldigen. Ze willen God Zelf dringen en dwingen in hun systeem en in hun idee. Maar ben je er in je leven achter gekomen dat als de Heere God een aanvang in je leven neemt en in je leven doortrekt, dat het allemaal nu precies andersom gaat als dat je altijd had gedacht. Ofwel, Gods gedachten zijn zoveel hoger, dat Hij vrij werkt, zo schitterend en zo heerlijk, tot de eer van Zijn Naam. Dat je achteraf moet zeggen: "Dit had ik toch nooit kunnen bedenken". Weet je waarom? Omdat de Heere altijd de eer en de verheerlijking aan Zichzelf voorbehoudt. Daar gaat het over in de eerste plaats: dat God verheerlijkt wordt. Het gaat er niet in de eerste plaats over, dat daar een mens, hebbende een verdorde hand, van zijn nood wordt verlost. Maar God wordt verheerlijkt. En dit is het wonder, dat God verheerlijkt wordt in het verlossen van mensenkinderen en in het zalig maken van zondaren.

Hij zeide tot de mens die de verdorde hand had: "Sta op in het midden". Dat is wat! Je zult maar voor de dag moeten komen. Je kon je altijd nog verbergen achter je godsdienst en achter andere godsdienstigen. Je kon je nog altijd op de been houden. Maar nu, sta op in het midden. Kom tevoorschijn. Kom voor de dag. Dat heeft alles te maken met het woord des Heeren tot Adam en Eva: "Mens, waar ben je? Kom voor de dag. Kom in Mijn licht". Want dat is natuurlijk ook een zaak. Sta op in het midden. Wat wil dat midden? Dat is dat midden waar de Heere Jezus is. Hij is altijd in het midden, waar Hij ook komt. En Hij moet het nogal eens ook tot Zijn kinderen

en knechten zeggen: "Ga uit het midden weg, opdat Ik in het middelpunt zou staan". Hij is het middelpunt, hier ook van de synagoge, en die mens moet voor Hem verschijnen, voor Zijn oog. En dat is een bittere en een taaie gang. Je zult maar met je verdorde hand voor Zijn oog moeten verschijnen, Zijn alziende oog, voor Zijn alwetendheid openbaar moeten komen. Je zult maar in je schuld en in je zonden voor Hem staan!

Is het zover in je leven gekomen, dat je één ding zeker wist: "Dit wordt mijn dood". Is het zover in je leven gekomen dat je in het licht van God jezelf schuldig leerde kennen? Is het zover gekomen, dat je niet anders te verwachten had dan het wraakzwaard van God, dat Hij in Zijn rechterhand heeft? Dat Hij je doden zou en dat het nog rechtvaardig wezen zou ook. Ik weet het wel, dat gaat wel diep, en dat kunnen wij niet maken. Maar is het in je leven op dat punt gekomen, dat je zeggen moest: "Al zou Hij mij ook naar de eeuwige rampzaligheid verwijzen, ik kan Hem van geen onrecht betichten. Hij is rechtvaardig, want Zijn oordeel rust op de allerbeste wetten. Ik ben waardig, Heere, te ontvangen al de straffen die Gij hebt. Ik ben waardig dat U mij doodt voor Uw heilige Godsvoeten".

Sta op in het midden. Dat is een kerkdienst geworden voor die man, daar in die synagoge! Daar klonk niet meer de uitleg van de wet van de farizeeërs: "Doe dit en doe dat en gij zult". Daar klonk niet meer het woord van de farizeeërs: "Wij zijn Abrahams zaad". Maar daar klonk het woord van de Heere Jezus: "Sta op in het midden". Hij nam het over en Hij doet het Zelf. En daar waar die man in het midden staat, waar die man voor het oog van de Heere Jezus staat, waar die man als het ware zijn doodvonnis zal moeten tekenen (is 't niet?), daar zegt de Heere Jezus tot hen, die farizeeërs: "Is het geoorloofd goed te doen of kwaad te doen?" En daar zie je dat de Heere Jezus, Gods oog, in al de kwalen en al de zorgen van het leven verder ziet, naar de oorzaak. Want de Heere Jezus zegt niet: "Is het geoorloofd om te genezen of om ziek te laten?" Nee, Hij zegt: "Is het geoorloofd om te behouden of te doden". Dat wordt tegenover elkaar gezet. En behoud en dood, dat zijn geestelijke zaken. Dat gaat over onze eeuwige bestemming. Dat gaat daarover, of God ons schuldig zal heten in Zijn strenge gericht, of dat we vrijgesproken zullen worden. Dat is het goed doen wat in Zijn hart is. Dat is behouden. En dat is het kwaad doen wat in het hart van de farizeeërs is. Dat is te doden. O ja, wat zijn we er goed in, ook in onze dagen, om met de wet van God elkaar om de oren te slaan, om te doden. Maar Hij is in de wereld gekomen om te behouden, om zalig te maken wat verloren was. En daartoe is Hij een Heere, ook van de sabbatdagen. En daartoe is het dat Hij gesteld is boven Zijn

eigen wet, opdat Hij goed zou doen, wel zou doen, een mens verlossen zou.

Zo is het dat de Heere Jezus het hart van die farizeeërs open legt: jullie zijn mensen die kwaad doen, en Ik ben Mens geworden om goed te doen. Geloof je dat? Wij, terwijl ons hart vol zit van kwade gedachten van God, dewijl het door ons hart heen gaat: “Als God toch liefde is...”, enzo. En als wij mensen zijn die altijd zo krap en zo benauwd van God denken. Als wij mensen zijn die de Heere in het menselijke zoeken te trekken, net of wij Hem kunnen begrijpen. Is dit niet een onbegrijpelijk woord, dat ver uitstijgt boven al onze ideeën! Een mens te behouden. Zie je dat? Vind je dat niet mooi! Er stond in het eerste vers dat daar was een mens, hebbende een verdorde hand. En hier zegt de Heere Jezus: “een mens”. Weer niet: een ontdekt mens, of een gelovig mens, of een bekeerd mens. Maar: een mens, in de kale schande van zijn val. Zo een mens wordt door Hem behouden. Ja, inderdaad, weet u wie er aan de voeten van de Heere Jezus terecht komen? Niet de hoogmoedige godsdienst, hoor. Niet de deftige pakken en de gestreken gezichten. Nee, niet degenen die de wet van God kunnen handhaven, dat ze met de rijke jongeling mee zeggen: “Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jeugd af aan”. Maar juist slechteriken, boeven, hoeren en tollenaars, in de heggen en de steggen weggestopt. Die in de gewone orde van de mensen geen plaats meer hebben. Die in de godsdienstige gang niet meer mee kunnen doen. Dat je zegt: “Hoe zit het nu eigenlijk met mij? Ik ben als een vis die altijd tegen de stroom in zwemt. Er zitten honderden mensen om mij heen in de kerk, maar er is niemand die mij nog begrijpen kan, en ik vat hen niet in al hun godsdienstigheid”. Zo een mens, die daar met de nood voor het aangezicht van God niet meer uit komt. Ik heb schuld, en vanwege die schuld moet ik gestraft worden. Zo een mens wil Hij behouden. Juist op de sabbatdagen. Waarvan nu die farizeeërs zeggen: “Hij moet gebonden worden aan die wet, en aan onze uitleg van die wet, en Hij moet werkeloos zit-ten op die hele sabbatdat”, zegt de Heere Jezus: “Juist is daar nu de sabbatdag voor gegeven, ofwel de rustdag, waar het Evangeliewoord uit gaat, opdat mensen kinderen behouden zouden worden”.

Nou, je zult maar met je ziel onder de arm lopen. Zul je dan de dienst des Woords zomaar nalaten? Of zeggen: “Mensen, wat is dat een wonder, dat God een mens zoekt te behouden”. En terwijl Hij in die hoedanigheid, en als dat in Zijn hart is, voor die mensen staat, weet Hij het wel wat er in hun hart is. Alleen maar anti. Alleen maar tegen.

En als Hij hen met toorn rondom aangezien had... Dat woordje "rondom" is zo opmerkelijk. Dat betekent: Hij heeft er in zijn omzien niet één overgeslagen. Ook diegene niet die dacht: "Ik ben de beste van iedereen". Ook die is niet overgeslagen. Hij heeft ze rondom met toorn aangezien. Dat betekent: Hij heeft ze allemaal in de ogen gekeken met een vertoornde blik.

Wat is nu toorn eigenlijk? Wat is Gods toorn eigenlijk? Weet u wat wij in onze natuurstaat kunnen menen? Dat de toorn van God een soort grilligheid is, een of andere woede-aanval, ofzo. Maar dat is natuurlijk niet de zaak.

Als hier staat dat Hij ze met toorn rondom aangezien had, dan wil die toorn zeggen: dat is precies het tegenover gestelde, of de keerzijde van Goddelijke liefde. Toorn is gekrenkte liefde. Tegen God opgestaan en al Zijn goede gaven in onze zonden gebruikt, en haters en vijanden van het Evangeliewoord des Heeren. Hij heeft ze met toorn rondom aangezien. Dan ben je weer bij Psalm 69: "De ijver van Uw huis heeft Mij verslonden". De Heere Jezus zocht in alles de eer en de verheerlijking van Zijn Vader. Hij zocht in alles dat Gods Naam geroemd zou worden. En wat ziet Hij nu in de godsdienst in de synagoge? Mensen die Zijn Vader ontteren. Mensen die Zijn Vader dag aan dag neerhalen. Mensen die de straf waardig zijn. Hoe zou het vandaag de dag gaan als de Heere Jezus in de kerken in ons vaderland, in de kerk vandaag hier, in uw en mijn persoonlijk leven, als Hij ons zou aan zien? Zou het ook met toorn zijn? Zouden Zijn ogen toornig gestemd zijn, vanwege wie wij zijn? Is dat de nood van je bestaan, dat je God de eer niet geeft? Vreselijk hoor. De Heere Jezus is daarvan doordrongen, waartoe wij op de wereld gezet zijn: opdat wij tot de eer van God zouden leven. En aan alle kanten getuigt ons leven tegen ons.

En Hij heeft ze met toorn aan gezien, omdat ze er geen smart over hebben, en terwijl zij Hem niet begeren, maar Hem zoeken te doden. Hij ziet ze met toorn aan, omdat hun leven zo haaks staat op het leven van die Samaritanen, die de Heere Jezus baden dat Hij bij hen zou blijven. Wat is dat een andere zaak geweest!

Hij heeft ze met toorn rondom aan gezien. Er wordt er geen één overgeslagen. Dat betekent ook, dat in het leven van een mens, in de ontdekkende gang die gegaan moet worden, namelijk te weten hoe groot mijn zonden en ellende zijn, het nooit buiten de toorn van God om gaat, of een kennismaken met de toorn van God. Het weten wie wij zijn voor het aangezicht van God.

Met toorn rondom aan gezien. Meteen, dus in datzelfde ogenblik, bedroefd zijnde over de verharding van hun hart. Dat we niet door de knieën zakken! Onbegrijpelijk! Waar het Woord ons het hart van

de Middelaar toont. Zijn ogen vol toorn, maar de tranen zijn in Zijn hart. Zijn hart is vol droefheid over de verharding van hún hart. Dat Hij bedroefd is, dat toont dat Zijn hart week is. Dat Zijn hart klopt van liefde en ontferming. En Zijn hart klopt voor vijanden. Bedroefd over de verharding van hun hart. Bedroefd over de verharding van ons hart. Weet je wat dat woord “verharding” betekent? Zoals we een eeltlaag onder onze voeten kunnen krijgen, of tijdens het ruwe werk eelt op onze handen, zodat we de pijn niet meer voelen, en zodat we met onze voeten over een weg kunnen gaan met stekels en punten en de pijn niet gevoelen. Het gaat over een eeltlaag over hun hart. Dat betekent: ze zijn nergens, maar dan ook nergens meer mee te bewegen, mee te ontroeren, mee te treffen. Misschien moet u het wel zeggen: “Het is waar geworden in mijn leven: Hoe ouder, hoe kouder”. Maar hoe jong je ook bent, hetzelfde geldt van ons allemaal: bedroefd over de verharding van hun hart. En weet je wanneer dat nu precies blijkt? Dat blijkt nu precies onder de prediking van het Woord. Want de wet van God kan gepredikt worden als een vlamdend zwaard. Er kan als het ware in uw leven en op uw hart gebeukt worden met de wet van God: “Gij zult de dood sterven”. Het kan u worden aangewezen, de verschrikkingen van dood en eeuwigheid, en van de hel die ons wacht. U kunt wellicht dat boek lezen van Ledeboer “Roepstemmen uit de gewesten van de eeuwige rampzaligheid”, waar hij zielen aan het woord laat die al in de afgrond zijn. Het kan u gepredikt worden dat die rijke man, zijnde in de pijn, zijn ogen opslaat, en dat het een verschrikking is om daar te wezen. Het kan u worden toegeroepen: “Vreselijk zal het zijn om te vallen in de handen van de levende God”. En u gaat de kerk uit, en de zon schijnt, en de bloemen bloeien, en u gaat over tot de orde van de dag. En het doet u niets. En het dwingt u niet door de knieën te gaan voor het aangezicht van de levende God.

Maar ook, u kan in alle mogelijke liefde het werk en de Persoon van de Heere Jezus Christus worden voorgesteld. Het kan u worden aangewezen: “Wie Hem nu nederig valt te voet, die zal van Hem Zijn wegen leren”. En wie heeft het recht om te twijfelen aan de waarheid van het spreken van God! Het kruis van Golgotha kan hoog worden opgericht, dat je haast met je ogen de splinters van het ruwe hout ziet en dat je de spijkerkoppen ziet glimmen, die door handen en voeten gedrongen zijn. Het kan u worden voorgesteld, Zijn aangezicht vol bloed en vol wonden, waar de doornenkroon op Zijn hoofd geduwd is. Het kan u worden voorgesteld, Zijn rug die is open gereten onder de geselslagen van de zondaren. Het kan u worden voorgesteld, dat Hij naakt gehangen heeft aan het vloekhout der schande en dat Hij onder de volle uitgieting van de toorn van

God is gegaan. Het kan u worden aangewezen hoe Hij gekropen heeft in de hof als een worm en geen man, en het bloedig zweet Hem werd uitgeperst vanwege het gevoel van de zwaarte van Gods toorn. Het kan u worden aangewezen dat Hij aan het vloekhout der schande voor de zondaren gebeden heeft: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat ze doen". Het kan u worden toegezegd dat Hij het heeft uitgeroepen aan het kruishout: "Het is volbracht". En toch, u blijft maar zo dezelfde. Het beweegt u niet. Het beroert u niet. Wat moet Ik meer doen, spreekt God. Wat moet Ik meer doen? Heb Ik niet alles, maar dan ook alles gegeven! Mijn eigen lieve Schoonzoon Die speelde aan Mijn hart. Heb Ik niet alles gegeven tot het behoud van uw onsterfelijke zielen?!

En de duivel fluistert in uw hart: "Als je oud wordt, bekeer je dan maar". En je neemt het ter harte. En de duivel roept in je ziel: "Als je eens ziek wordt heb je nog tijd genoeg". En je gelooft het. En de duivel laat je om je heen kijken in de wereld: "Kijk toch eens wat er in het leven allemaal te vinden is". En je gaat op in de dingen van de wereld en van de tijd. En je hebt er geen erg in dat je met haast reist naar het graf, en dat het nog even, enkele ogenblikken het duren zal en je leven wordt afgesneden, en de Heere zal rekenschap van je afeisen. Weet je Wie Hij is voor Wie wij moeten verschijnen? Deze Jezus Die hier een bedroefd hart heeft. En dan zal daar, als Hij op die troon, op Zijn rechterstoel gezeten is, geen droefheid meer in Zijn hart zijn. Maar dan zal de rechtvaardige toorn van God over ons leven uitgeroepen worden: "Gij hebt niet gewild dat Ik Koning over u zijn zou".

En wij met al onze gedachten: "Ik bid toch om een nieuw hart, en ik vraag er toch om". Net of God niet wil. Moet je eens kijken. Daar staat de Heere Jezus in het midden, met een mens voor Zijn aangezicht, hebbende een verdorde hand. En Hij heeft het al gezegd waartoe Hij gekomen is: Om te behouden. Dat de Heilige Geest je verdorde hand eens zou opheffen, opdat het voor het oog van Jezus gezien zou worden. Dat Hij helpen zou, dat Hij uithelpen zou, redden en verlossen nu het nog kan, nu we nog zijn in het heden der genade. Nog eventjes. Nog eventjes.

Met toorn heeft Hij ze rondom aan gezien, bedroefd zijnde over de verharding van hun hart. Maar weet je wat nu het wonderlijke is van dat tekstwoord van vanmorgen? En dat is de troost voor een mens die er achter gekomen is, niet dat hij niet kan, maar die er achter gekomen is dat hij niet wil. Dat het zo vrijmachtig is, en dat het afhangt van Zijn soeverein spreken. En dat voor Zijn spreken alle vijandschap en al de muren wijken moeten. Dat alles aan stukken breekt. En dat Hij zal gaan over een vlakke weg. Dat Hij toch zal

doen hetgeen Hem behaagt. De zaligheid van de Kerk ligt vast in het eenzijdige werk van God. Weet je, weet je waar ik aan denken moet? Zomaar die tekst overziende. Als je nu bedroefd bent over de hardigheid van je hart... Dan ben je al een hoop hardigheid kwijt trouwens. Maar dat je op de knieën zou gaan en met die man zou mee uitroepen, met al zijn melaatsheid: "Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen". Dat je zo bij de Heere blijft. Dat je van die plaats niet af kunt, totdat Hij je genadig zij. Dat je Hem zo, net als Jakob bij Pniël, zo vast aanklampen: "Ik laat u niet gaan, tenzij dat Gij mij zegent". Daar zal het over gaan, de zegen des Heeren. Niet alleen die tijdelijke. Welnee. Maar die eeuwige zegening, die getekend wordt in de tekstwoorden.

Maar laten we eerst samen zingen, Psalm 2 het 1^e vers.

*Wat drift beheerst het woedend heidendom,
En heeft het hart der volken ingenomen?
De koningen verheffen zich alom;
De vorsten zijn vermetel saamgeko - men,
Om God, den HEER', zelfs naar de kroon te steken,
En tegen Zijn Gezalfde op te staan.
Zij spreken saam: 'Laat ons Hun banden breken,
En van Hun juk en touwen ons ontslaan!'*

Hij had ze allemaal aan gekeken, maar Hij richt Zijn woord tot één. Opdat wij weten zouden dat het om een persoonlijk woord van God in ons leven zal gaan. Dat het daarover zal gaan dat wij Hem onder vier ogen gesproken hebben. Laat ik het zo zeggen. En dat dat Woord van de levende God ons tot leven heeft gewekt, tot dat zalige leven, waar de psalmist van zingt: "Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord, en hoort wat mij God deed ondervinden, wat Hij nu gedaan heeft aan mijn geest". Inderdaad, met wat Hij nu tot die mens met die dorre hand zegt, kunnen al die anderen het niet stellen. Maar ook al die anderen kunnen die mens met die dorre hand niet ontnemen wat hem hier te beurt gaat vallen.

En zo zal het wezen in het leven van Gods volk. Geen mens, juist ook de godsdienst niet, met al zijn vragen, met al zijn opmerkingen, met al zijn tegen wezen tegen het ware werk van God, zal dat niet kunnen verhinderen. Want weet je wat de troost is van een mens, een mens met een verdorde hand, die door Hem wordt aangesproken? In Zijn hand te zijn. Dat is de vastigheid. Liggen op de bodem van de verkiezing Gods. Vast liggen in het eeuwige hart van God. En de naam vastgesteld, geschreven met bloedrode inkt in het Boek

des Levens, dat voor het oog van God is. Hij zal van Zijn eigen werk niet meer af kunnen en niet meer af willen, tot de eer en de verheerlijking van Zijn Naam. En wat God doet, dat doet Hij volkomen. Dat blijkt wel.

Hij zeide tot de mens... Weer "de mens". Nog steeds. Dat is de les die ze, ook na ontvangen genade telkens moeten blijven leren. Ze blijven mens. Opdat ze met de apostel mee zouden klagen: "Ik ellendig mens, wie zal mij nu verlossen uit het lichaam dezes doods?" En dan de blik naar boven: "Maar ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere". Die Heere Die mens geworden is, opdat mensen tot God geroepen, getrokken zouden mogen worden.

Hij zeide tot de mens: "Strek uw hand uit". Kijk, en dat is nu altijd zo in het geestelijke. Het Woord van God is een Woord dat haaks staat op onze ideeën en op onze verwachting. Hij had het aan al die mensen gevraagd, die Hij met toorn rondom aan gezien had. Maar wat moet de Heere Jezus nu precies niet zeggen? Nou, laat Hem niet over die hand spreken. Laat Hem niet zeggen: "Strek die hand uit", want dat gaat niet. Die hand is verdord. En hij is onder doktersbehandeling geweest, of niet. Alles is er aan geprobeerd en gedaan. Niets heeft geholpen. Dat zal niet gaan.

Inderdaad, het Woord van God is altijd boven onze verwachting. Een Woord wat wij niet na kunnen rekenen. Dat wat nu precies onmogelijk was, dat maakt Hij mogelijk.

Misschien zit je hier wel. Dan zeg je: "Man, dat is mij nu altijd nog een onmogelijkheid, hoe grijp ik nu die Jezus aan? Hoe hang ik nu aan Hem Die het bloed der verzoening gestort heeft? Hoe kom ik nu aan die rust die er overblijft voor het volk van God? Hij is me zo vaak voorgesteld. Maar ik kan het niet. Ik heb het niet". En Jezus zegt: "Strek uw hand uit". Dat is een woord met macht, met majesteit gesproken. Als je dat in je leven ondervonden hebt, dan weet je het: dat wat onmogelijk was, mogelijk wordt, mogelijk blijkt. Want bij God zijn alle dingen mogelijk. Zei de Heere het Zelf niet trouwens: "Zou er voor de Heere iets te wonderlijk zijn?" Wat nu boven ons besef en boven onze ideeën uit gaat. Strek uw hand uit.

Nu maak ik een toepassing. Ik geloof niet dat ik ver naast de zin van de Schriften zit als ik dat tegen u zeg. Waar staat die man? Tegenover de Heere Jezus. Hij was bij de Heere Jezus geroepen. Sta op in het midden. Hij staat Jezus in het oog. Die twee staan recht tegenover elkaar. Een mens en Jezus. En Jezus zegt tegen die mens: "Strek uw hand uit". Waar gaat die beweging naar toe? Daar heen. Strek uw hand uit om Jezus aan te grijpen, om Hem aan te nemen. Dan ben je bij dat gevaarlijke woord, wat in onze dagen zo vreselijk misbruikt wordt. Aannemen, neem maar aan. Maar dit is aannemen,

waar de Heere Jezus zegt: "Strek uw hand uit". Dan kun je hem niet in je broekzak houden. Natuurlijk niet. Dan kun je hem niet achter je rug steken. Dan gaan al de zielsgenegenheden naar Hem uit. Strek uw hand uit. En hij strekte ze uit. Want Gods spreken is doen tegelijk. Bij de Heere zijn die twee zaken gelijk. Hij spreekt en het is er. Hij gebiedt en het staat er.

En nog wat. Als er staat: "en hij strekte ze uit", wil dat niet alleen zeggen dat het machtswoord van Jezus in de praktijk zijn weerslag vindt. Maar het wil ook dit zeggen: die mens is gehoorzaam. Natuurlijk, in dat ogenblik kun je niet ongehoorzaam wezen. En hij strekte ze uit.

Mensen, is het tot dat punt van onder vier ogen met Hem gekomen? Ik bedoel dat dodelijkst tijdsgewricht, waar niemand was die je ziel redde en je tranen droogde. Waar het er op aan kwam. Waar het op de grens van dood en eeuwigheid ging nijpen in je hart. Dat je weldra de dood zou sterven. En er was geen uitzicht. Er was geen uitkomst. Je lag gans hulpeloos terneer. En heeft het in je ziel geklonken: "Strek uw hand uit"? Ik heb het over dat meest intieme ogenblik wat een mens in zijn leven kan meemaken. Dat uur der minne. Zo noemden ze dat vroeger. Maar het is nog steeds een beminnelijk ogenblik als dat plaatsgrijpt. Je hoort er niet zo heel veel meer over. Maar dat de Heere Jezus Zelf door de hand van de Vader voor je ziel, voor je oog wordt neergezet in Zijn bloed- en kruisverdiensten, hangende aan het kruishout: "Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven".

Strek uw hand uit. Dat de armen van het geloof om die Heere Jezus Christus heen geslagen mogen worden en je met Thomas uitgeroepen hebt: "Mijn Heere en mijn God".

Waar was je zonde? Waar was je schuld? Waar waren je kwalen en je klachten? Het was allemaal weg, geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid. Vlak tussen de Heere en je ziel, omringd door de liefde Gods, die nu alle verstand te boven gaat.

Strek uw hand uit. En hij strekte ze uit. En zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de andere, staat er. Dat betekent: God doet een volkomen werk. God doet geen half werk. Maar ik wil hier op wijzen. In het licht van de toepassing van de Heere Jezus Christus, als je persoonlijke Borg en Middelaar aan het hart, zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de ander. Waar ze overkleed worden met de mantel van Jezus' gerechtigheid, daar ziet God ze aan als hadden ze nooit enige zonde gekend of gedaan. Zoals deze mens hier naar het lichaam volmaakt, volkomen gemaakt wordt, zo maakt de Heere ze naar de ziel volmaakt, volkomen, inderdaad, als hadden ze nooit gezondigd. De toegepaste gerechtigheid in het oog van de Vader

als hun gerechtigheid, hen toegerekend. Dan kunnen ze voor de Heere bestaan. Inderdaad, daar vallen alle beletselen weg en daar is de kloof gedicht. Daar is het een vlak veld tussen God en je ziel. Strek je hand uit. Dat is het machtswoord. En als dat machtswoord in je leven klinkt, dan kom je er achter: het is mijn onwil, maar dat staat Zijn Goddelijke wil niet in de weg en dat hindert Hem niet om dwars door al de beletselen heen te breken en het wel te maken. En juist waar dit plaatsgrijpt en waar dit gepredikt wordt, dat alleen het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. En waar dit u wordt voorgesteld, dat het daarover gaat, dat we het weten moeten dat dat bloed van de Middelaar is toegepast aan ons hart, daar valt de scheiding. Want wat moet je dan nog met je inktzwarte godsdienst? En wat moet je dan nog met je zuinigheid en je schijnheiligheid? Wat moet je dan nog met al je opgebouwde gerechtigheden? Als alles aan de kant wordt geslagen, opdat Jezus en Zijn bloed in het middelpunt gesteld worde. Wat moet je dan nog? En als je jezelf op de been wilt houden, je wilt handhaven, nou, dan zie je wat de farizeeën doen. Uitgegaan en terstond met de Herodianen raad gehouden. Dan worden ze vrienden met die die hun vijanden waren, die aanhangers van Herodes. En ze gaan raad houden. Weet je wat dat betekent? Een officiële vergadering hebben ze belegd. Een soort synode. Ja, ik geloof vast dat ze die met gebed geopend hebben en met dankzegging geëindigd. Misschien hebben ze nog wel uit de Thora gelezen ook. Wie zal het zeggen. En ze hebben bedenkelijk naar elkaar gekeken en ze hebben gezegd: "Wat moeten we hier nu mee aan?"

Het lijkt vandaag de dag wel. Bevinding is emotie. Dat moet aan de kant. Persoonlijke belevenissen, dat moet helemaal opzij. Toepassing van het heil en de toegepaste gerechtigheid, welnee, daar willen we niet van weten. Geloven, dat staat in het middelpunt. Wij, wat wij doen.

Maar ze hebben raad gehouden. En niet óf ze Hem zullen doden. Eens kijken wat de uitkomst van de vergadering zal wezen. Nee, ze hebben raad gehouden hóe ze Hem zouden doden. Hij moest dood. Dat wisten ze van tevoren. Maar ze moesten er alleen nog over praten hoe dat moest gaan. En kijk, dat is vandaag de dag precies hetzelfde. Want die haat tegen de Heere Jezus is in al de tijden hetzelfde en komt uit elk mensenhart voort.

Hoe zij Hem doden zouden. Wat worden er niet een wegen gezocht en wat blijkt de mens vindingrijk. Nee, wat is de duivel vindingrijk. Waar hij zich voordoeft als een engel des lichts, om Hem te doden. Om Hem en Zijn gerechtigheid aan de kant te schuiven. Ze hebben tesamen raad gehouden.

Maar weet je, ik zei in het begin dat de Heere Jezus zo soeverein te werk gaat. Hij ging. En nu staat er, terwijl zij raad aan het houden zijn en met elkaar met bedrukte gezichten over de situatie aan het praten zijn, dan staat er: "En Jezus vertrok". Ze konden Hem toch niets doen. Hij vertrok. Wat is dat erg tegelijkertijd. Hij vertrok. Hoe lang zal Hij onder ons nog blijven? Is Hij er eigenlijk nog wel? Is Hij niet vertrokken naar Korea, naar Pakistan, China, Latijns Amerika? Om daar die blinde heidenen tot Hem te bekeren? En wij? Jezus vertrok. Weet je waar Hij naar toe gaat? Dat is het laatste. Naar de zee. Dat betekent: dat is een plaats met ruimte, met groot strand. Om daarmee te tonen dat Zijn Woord de waarheid is: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn". Niet in de benauwde vier muren van de synagoge, maar aan de zee, waar er voor iedereen een plekje is. En dan worden ze genoemd, waar ze allemaal vandaan komen. Allemaal buiten het Paradijs vandaan. Ze komen tot de Heere Jezus, opdat Hij ze wel zou doen. En Hij heeft ze wel gedaan. En daar bleek dat de duivelen er meer van begrepen dan wij in onze godsdienst. Want de duivelen zijn voor Hem neergevallen. "Gij zijt de Zone Gods", hebben ze beleden. En ze hebben gesidderd.

Wanneer belijden wij het nu eens een keer? Gij zijt de Zone Gods. Want die zulk een belijdenis mogen doen, voor die is het een wonder dat de Heere Jezus er twaalf heeft aangesteld. Om te prediken. Dit te prediken, dat zondaren bij Hem genodigd worden, en op Zijn machtswoord in Zijn aanzijn geroepen worden, opdat Hij ze behouden zou. Dit Evangeliewoord moet de wereld over. En dat Evangeliewoord zal het leven wezen van een mens die in zichzelf niet anders vindt dan de dood.

Jezus Christus, Gods Zoon, wordt u voorgesteld, wordt u gepredikt. En daarin wordt het hart van God getoond. Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar eeuwig leven hebbe.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 147 : 2

Zegenbede.